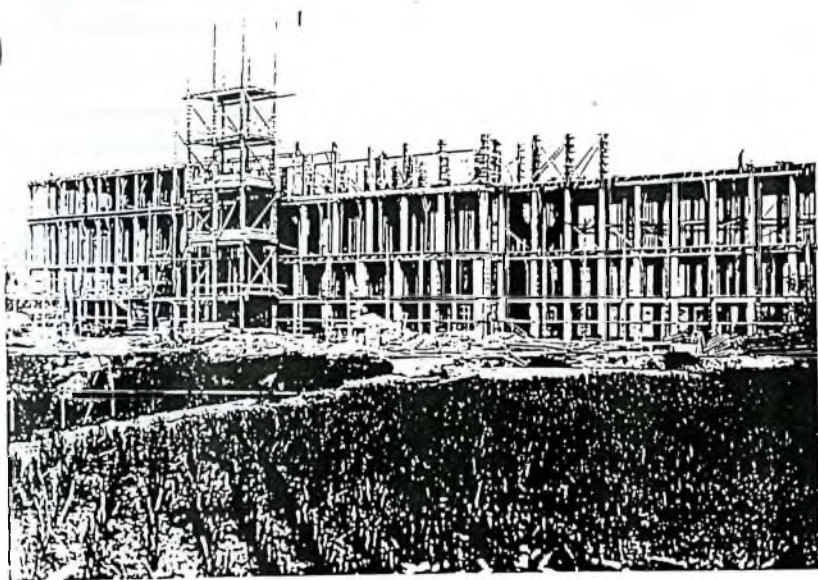

BRÁZDA

časopis seminaristů Nepomucena

2/1997-98

Obsah:

O třetí neděli adventní - P. K. Janoušek	3
Post festam - T. Holý	5
Studium na Lateránské univerzitě - P. Glac	6
O technice, která přibližuje člověka člověku - P. Klouček	8
Zpráva z Malajsie- T. Holý	10
Hugo - Civis Romanus - J. Uhlíř	11
Fakultní rada na Teologické fakultě Papežské Lateránské univerzity - - P. P. Žůrek	14
Po stopách Etrusků - P. Semela	15
Počítačová apokalypsa - P. Glac	17
Sportovní ozvěny - P. Kafka	19
Život ve fontáně - T. Holý	22
Gratulujeme - P. G. Veselý	23
Víte, že - P. G. Veselý	24
Kolejní chronograf - R. Czudek	25

Brázda, časopis seminaristů Nepomucena

Redakce: Tomáš Holý

Technická spolupráce: Pavel Glac, Roman Czudek

Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři.

Naše adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno

Via Concordia, 1

00 183 ROMA

ITALIA

tel.: 06-7000 985

fax: 06-772 082 52

© 15. prosince 1997, Řím

titulní strana: Nepomucenum ve výstavbě

O třetí neděli adventní - 1997

„Přijď, Pane, v tajemství tvého vtělení!
Přijď, v eucharistii ve které zvěstujeme tvůj příchod!
Přijď, v dechu tvého Svatého Ducha!“

Milí bratři,

přicházím s přáním požehnaných Vánoc, svátků znovuzrození našeho Pána a Spasitele, kterému jsme se během adventní doby snažili připravit důstojné místo v našem srdci, ve kterém On chce přebývat a být zdrojem našeho štěstí, radostí a míru a to nejen v těchto svátečních dnech, nýbrž stále.

S touto radostí budeme slavit vánoční liturgii i vstup do Nového roku. Většina z Vás tak bude činit ve své farnosti, někteří dokonce v několika farnostech a navíc poprvé ve svém kněžském životě. Mám zde na mysli ty naše ex-alumny, kteří byli vysvěceni teprve před několika měsíci, ale za tuto krátkou dobu získali už „několikaletou“ zkušenost. Jsem vždy velmi potěšen, když ze stránek jejich dopisů vyčtu spokojenost a radost ze služby, ke které se oddali celým srdcem. Že to není služba jednoduchá, a že již od samotného začátku musí sloužit s plným nasazením, to dosvědčují jejich dopisy, ze kterých si dovolím nyní citovat pár řádků, jako vánoční dárek nám všem:

.....má situace není záviděníhodná. Asi nejvíc mi dalo zabrat to, že najednou mě lidé vnímají jako kněze, o kterém mají své představy, hodnotí a srovnávají. Vyžadují, aby kněz byl určitým vzorem a nebo normou jednání a chování. Platí to jak v oblasti víry - měl by být pořádným křesťanem - a pak i v oblasti lidské, být prostě příjemným člověkem, který má slušné, decentní chování a vystupování. Myslím si, že je to správné, ale vím, že není vůbec jednoduché být milý na lidi, kteří obléhají faru a zvonku nedají pokoj.“ ...

V celém tomto dopisu, který je takovou malou prezentací denních starostí a problémů novokněze v pastorači, jsem, k mému velkému potěšení, nenašel stížnosti a vůbec už ne zahořklost či zklamání. Spíše jsem z něj vyčetl radost z vykonávané práce - a to bylo i pro mne velkou radostí a potěšením.

A nyní z jiného pastoračního soudku: *...“Po mém kněžském svěcení jsem byl poslán jako kaplan do tří farností...Jsem v takovém zvláštním postavení. Pro lidi jsem zde pan farář, protože toho pravého vlastně nevidí. Děláám zde tedy všechno, ale vše podepisuje a schvaluje pan*

děkan. I způsob života je zde vesnický, i když jsem kousek od Brna, ale jsem rád, že zde mohu být a sloužit Bohu a lidem. Možná je to i dobrá odpověď různým hlasům, které jsem kolem sebe slýchal: „ ti chytří z Říma přijeli a půjdou na ty nejlepší fary...” Moc jsem rád, že to tak není, a že my se můžeme zapojit klidně do pastorace v diecézi, ať je to kdekoliv.”

Určitě z těchto dopisů máte radost i Vy čtenáři, protože jejich úspěch a radost musí být nutně i radostí nás všech. Jen bych rád věděl, jaká jsou kritéria pro určení dobré, lepší a nejlepší farnosti. Musím se na to zeptat otce biskupa, abych se mohl orientovat v případě mého eventuálního návratu do vlasti.

Tak to byly postřehy našich nejmladších ex-alumnů. Byl bych ovšem zvědav, co bych se asi dočetl v dopisech té starší nepomucenské generace, generace, která nám téměř nepíše. Samozřejmě přijímáme omluvy všeho druhu, od třesoucí se ruky až po zamrzlý inkoust.

Žerty stranou! Víím jak jste u nás doma zaneprázdněni, ovšem pár řádek od Vás si rádi přečteme a navíc čtenáři brázdy budou mít možnost hádat, který spolubratr se za těmito řádkami skrývá.

Milí spolubratři, vzhledem k tomu, že vánoční přání bylo učiněno již v záhlaví, nezbývá mi, než Vám popřát vše nejlepší do nadcházejícího nového roku a rozloučit se s ujištěním, že všichni zde v Nepomucenu, představení, kněží i seminaristé, na Vás vzpomínáme a těšíme se z každé Vaší vzpomínky na nás.

S pozdravem Karel Janoušek

rektor

POST FESTAM

Jak již ohlašovala Brázda č. 1, tak se také stalo, a nyní Brázda č. 2 to již dosvědčuje, že toliž dne 27. října 1997 dovršil svých prvních 50 let rektor Papežské koleje Nepomucena, Mons. Karel Janoušek, kterýžto „degno“ svého formátu oslavil své jubileum v den předcházející, t.j. v neděli.

I ti nejstarší pamětníci pohnutým hlasem a (téměř) se slzami dojetí v očích prohlašují jednomyslně: „Něco takového jsme tu ještě nezažili.“ Též mladší generace ač otrlá dobou současnou a navyklá oslnivému virtuálnímu světu monitorů byla očividně ohromena.

Vše začalo a zároveň vyvrcholilo v pravé poledne slavnou mší svatou (fons et culmen) s velkolepým kázáním vicerektora Gejzy Veselého, původně spolužáka, dnes spolupracovníka našeho oslavence.

A pak už jen předpítek, přípitek, popítek, předkrm, pokrm, zákrm, zpěv, hudba, báseň, pozpěv, smích a potlesk, vše v dokonalém rytmu a harmonii za neopakovatelné atmosféry v refektáři poctěném jak vzácnými hosty tak i všemi obyvateli domu i domečku, kteří jednotlivé chody přerušovali jen svými blahopřáními a předáváním darů, dárků a dárečků, opětováním elegantní a vtipnou odpovědí a mistrným projevem oslavence a konferenciéra v jediné osobě rektora Karla Janouška.

Na konci oběda, okolo páté hodiny odpolední, bylo naším milým jubilantem vysloveno přání, aby tato krásná chvíle, tato festa či toto křesťanské agape vytrvalo mezi námi i nadále. Redakce Brázdy i ostatní obyvatelé Nepomucena se k vyslovenému přání rádi připojují.

Tomáš Holý

Studium na Lateránské univerzitě

Tento rok jsem nastoupil do druhého ročníku Teologické fakulty Lateránské univerzity v Římě. V krátkém zamyšlení bych se chtěl podělit o své dojmy ze studia a z této fakulty.

První rok se vždy člověk se svou univerzitou pouze seznamuje. Zde se navíc připojují i potíže s italštinou, kterou se málokdo z nás měl možnost učit ve škole. Tato situace je však poměrně usnadněna tím, že na naší univerzitě studuje více než polovina cizinců a tudíž všichni na to berou ohled.

Posuzovat úroveň fakulty nespadá pod moji kompetenci. Nemám zkušenosti odjinud a navíc po ročním studiu by ani nebylo příliš objektivní tyto věci nějak posuzovat.

Úroveň nějaké školy se zpravidla u nás ztotožňovala s její náročností. Čím obtížnější studium, čím více stran textu je třeba se naučit ke zkouškám a čím více studentů je nuceno studia zanechat, tím větší posvátnou úctou ona škola vzbuzuje.

Po své roční zkušenosti zde si však nemyslím, že by to musela být úplně pravda.

Není ani tak důležitý rozsah a kvantita vědomostí, které člověk získá a musí jej někde zopakovat, jako spíše metoda, se kterou se ke studiu přistupuje.

Velmi mě potěšilo, že mnozí profesori mají dokonce velký odpor k tomu, když student začne opakovat, co slyšel na přednášce. Jsou si vědomi toho, že jejich přínos není absolutním měřítkem pravdy, ale také jen určitým pohledem, který je ovlivněn svým prostředím, školou ze které vychází apod. To, co nám chtějí předat, je umět vyslovit vlastní přesvědčení, které ovšem musí být vždy podloženo solidními argumenty.

A navíc univerzita není jen místem, kde se získávají vědomosti a způsoby jak se k nim dostat. Je také místem, kde se člověk učí - a to jaksi spontánně - jednat s druhými. Každé studium, a zvláště studium teologie, je vždycky určitým hledáním. I zde jsou, samozřejmě, tak jako všude, určité pevné body, bez kterých je zbytečné něco hledat. Ale ono hledání už ze své podstaty nese s sebou to, že ne všichni musí vždy dojít ke stejné odpovědi.

A je právě úkolem studenta umět vyjádřit svůj nesouhlas nebo jiný postoj bez toho, aby druhého, napadl nebo hned označoval za heretika. Velmi často nám něco z toho chybí. Buď je problém vyslovit svůj odlišný postoj k nějaké věci nebo naopak je problém jej vyslovit tak, aby druhý nebyl okamžitě odsouzen.

Na akademické půdě nejen mohou, ale dokonce mají vyvstávat odlišné pohledy a názory, jinak se může stát, že ono studium ztratí svůj význam. Stane se tak sice jasným a bezproblémovým, dobře se poslouchá i předává dál, ale nic neřeší. A úkolem teologie je přece předávat evangelium v jeho nezkraslené podobě dnešní době, dnešní konkrétní kultuře a konkrétnímu člověku.

Je taktéž velkým rizikem uzavřít se do vlastního slovníku a způsobu myšlení. Určité věci se pak berou jako samozřejmé a není třeba je nijak zdůvodňovat. Může se zdát, že je to tak v pořádku, neboť jsme přece věřící. Je to ale spíše pohodlnost nebo strach před řešením problémů. A z této pohodlnosti pak vyplývá naše nepřipravenost a nepřesvědčivost při setkání s lidmi.

Bohužel, v některých případech se tomuto nevyhnula ani naše fakulta. Velmi mě však těší, že v naprosté většině předmětů zde tomu tak není. Teologie přece není nějaké tajné učení vyhrazené uzavřené skupině lidí, ale snaží se najít odpovědi na otázky, které si jistým způsobem kladou všichni.

Na začátku každého akademického roku zve rektor univerzity své studenty na společné setkání. Tohoto roku vyzdvihl zvláště nutnost účasti toho, kdo poznává, na tom, co poznává. Zvláště při studiu teologie není možné věci pouze slyšet, konstatovat, případně i na požádání zopakovat, ale při tom např. zůstat nevěřící. Jestliže se zabýváme otázkami, které se přímo týkají člověka jako takového, a přitom bychom zůstali naprosto chladní, dáváme jasně najevo, že naše bádání je nepřesvědčivé a tedy zbytečné.

Jelikož není cílem vše přednést na univerzitě, ale naopak dát i prostor pro vlastní studium, máme každý den 4 až 5 hodin přednášek. Z toho dvě hodiny týdně je jeden předmět volitelný podle zájmu studenta a jeden seminář, což je taktéž volitelný předmět, který se ovšem odehrává v malém počtu, kde přednášejícími jsou vlastně studenti. Každý student uvede své téma, po kterém následuje diskuse držaná ve svých mezích profesorem.

Na závěr roku každý student odevzdá seminární práci na téma, které si zvolil a seminář se zakončí pizzou nebo připitkem v univerzitním baru.

Nemohu samozřejmě tvrdit, že by lateránská univerzita byla ideálem ve všech těchto věcech. Konec konců nemám ani možnost porovnat ji s jinou univerzitou. Ale myslím si, a je to potěšující, že při studiu zde nelze tyto věci přehlédnout.

O technice, která přibližuje člověka člověku

Na všech vysokých školách v České republice patří ke standartu počítačové pracoviště s plnohodnotným napojením na Internet - celosvětovou počítačovou síť. Těto nabízené možnosti komunikace značné procento českých studentů pravidelně využívá.

Co konkrétně Internet nabízí? Velice rozsáhlou rozmanitou formou jsou takzvané „Webové stránky“ - označované zkratkou www. Jak fungují? Přirovnáme-li síť Internetu k veliké místnosti, kde se nachází spousta stolů (jednotlivých počítačů), jednotlivé www stránky jsou textem či obrázky, které kdokoliv položí na stůl, aby každý měl možnost si je prohlédnout. Výhodou počítačové sítě však je, že člověk nemusí putovat od stolu ke stolu, ale dá pouze pokyn svému počítači a ten žádanou věc sám přinese - zobrazí na obrazovce. Navíc jednotlivé www stránky jsou navzájem propojené tím způsobem, že samy nabízejí odkazy (hyperlinky) na další stránky podobného tématu.

Způsob prohlížení si www stránek bývá dvojnásobný. Buď znám adresu stránky, kterou si chci prohlížet, a tuto počítači přímo zadám, anebo mohu využít služeb takzvaných vyhledávacích programů. Potom stačí uvést důležitá slova charakterizující téma o které se zajímám. Konkrétní příklad: chci se něco dozvědět o chování králiků. Zadám tedy klíčová slova, např.: „králik“, „chov“, „králikárna“,... Počítač pak prolísta všechny stránky a nabídne mi z nich ty, které obsahují uvedená slova. Tento postup je hojně využíván studenty, při vyhledávání nejrůznějších informací pro bakalářské, či magisterské práce. Jako konkrétní příklad zde uvedu část závěrečné práce Romany Ferbarové - studentky Školy sociálních studií, filosofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně z roku 1997 na téma Fenomén nesezdaného soužití:

IX. METODICKÁ POZNÁMKA K POUŽITÍ INTERNETU

Na několika místech své práce odkazuji na informace získané prostřednictvím nového elektronického média - Internetu. Bylo by tedy vhodné uvést některé podrobnosti výběru příslušných materiálů.

Internet je značně rozsáhlý, existují tu milióny stránek, přičemž jejich množství neustále nekontrolovatelně roste. Vzhledem k tomu, že není možné tak omračující kvantum informací obsáhnout a vyjmout jen ty relevantní náhodným pátráním, použila jsem několika vyhledávacích služeb, které mi poskytly různě rozsáhlé seznamy odkazů.¹

Většina hyperlinků při klíčových slovech "+unmarried" a "+cohabitation" se dá shrnout do čtyř základních kategorií: "Population Index", "Father Rights", "Family Law" a "No Title", přičemž právě poslední skupina je souhrnem těch nejzajímavějších informací.

Jako první jsem použila patrně nejpoblárnější vyhledavač v prostředí Internetu - **Yahoo**, který mi nabídl 325 odkazů. 478 hyperlinků poskytuje **WebCrawler**; **Infoseek** byl skromnější - 293 adres a nejmíc možností jsem získala prostřednictvím služby **Hotbot** - a to 704. Na závěr jsem nechala službu **AltaVista** s 300 domovskými stránkami. Na tomto vyhledávacím programu lze ukázat četnost výskytu klíčových slov. "Cohabitation" se na více jak 30 miliónech stran objevilo v 5 029 případech a "unmarried" v 21 166.²

Jedinou nevýhodou Internetu je jeho jistá "nestabilnost". Stránky mohou snadno a rychle měnit adresy i obsah a je někdy velmi obtížné svou oblíbenou stránku vystopovat.

Ráda bych ovšem na závěr upozornila, že ne všechny "internetovské" informace jsou užitečné, případně pravdivé. Je proto nutné k nim přistupovat s jistou zdrženlivostí a například data ověřovat buď v ročenkách nebo z důvěryhodných oficiálních univerzitních stránek.

Další možnost, kterou Internet nabízí, je elektronická pošta. Uvádí se také pod anglickým názvem „e-mail“. Jde o přidělení „poštovní schránky“ chráněné heslem, kam má přístup jen její majitel. Zná-li tedy adresu svého přítele, mohu mu napsat dopis, který dojde přímo do jeho schránky a tudíž si jej přečte pouze on sám. Výhodou oproti klasické poště je rychlost a spolehlivost. Adresát obdrží elektronickou poštu několik sekund po odeslání. Stalo-li by se, že by adresa byla nesprávná, dopis se vrátí zpět. Nemůže tedy dojít k jeho „zatoulání“.

¹ Pro větší přehlednost textu uvádím adresy použitých vyhledavačů:

YAHOO <http://www.yahoo.com>
 WEBCRAWLER <http://www.webcrawler.com>
 INFOSEEK <http://www.infoseek.com>
 HOTBOT <http://www.hotbot.com>
 ALTAVISTA <http://www.altavista.digital.com>

² Vysoký výskyt je (do jisté míry) způsoben tím, že se toto slovo často vyskytuje v reklamních spotech na určitý typ služeb.

A jaká je situace na Lateránské univerzitě? Popravdě řečeno, oproti českým vysokým školám v tomto směru poněkud zaostává. Počítače napojené na Internet jsou pouze dva. A možnost zařídít si schránku elektronické pošty není vůbec. Proč tomu tak je? Těžko říci. Je třeba přiznat, že vůči České republice je v Itálii běžnější mít počítač připojený na Internet doma. Ovšem takovému napojení je placenou službou. Pro studenty je však přístup k Internetu realizovaný prostřednictvím vysoké školy bezplatný (alespoň co se týče podmínek v České republice).

Ještě krátce zmíním jeden zajímavý aspekt. Totiž - za jakých okolností se většina uživatelů rozhodla Internet používat. Zdá se, že Internet není v našem prostředí „módou“ v tom smyslu slova, že by bylo snem všech lidí realizovat se tímto způsobem. Kdo Internet nepoužívá, zastává zpravidla názor, že by mu k ničemu nebyl. Spíše se pro užívání Internetu rozhodne ten, kdo vidí u kamarádů jak jim slouží, a na základě této praktické zkušenosti se také přidá. Jde tedy o iniciaci.

Závěrem bych rád vyjádřil radost, se kterou se dá přistupovat ke všem nově se nabízejícím perspektivám, a naději pramenící ze stále otevřených otázek. Tak je možno nechat probouzet ve stále nových formách „chuť žít“.

Moje adresa (e-mail) pro případné ohlasy: pavel.kloucek@usa.net

Pavel Klouček

Zpráva z Malajsie

Katoličtí univerzitní studenti otevírají stránku na Internetu

Kuala Lumpur (*Asia News, Ucan*) - Vědomi si významu nových technologií ve světě informací, katoličtí univerzitní studenti v Malajsii vytvořili vlastní internetovou stránku s názvem jejich organizace - National Campus Ministry office (Ncmo). Byli k tomu vyzváni dne 29. 6. 1997 mons. Anthony Soter Fernandezem - arcibiskupem Kuala Lumpur při příležitosti výročního setkání Rady pro národní koordinaci katolických sdružení malajských univerzit.

„ Internetová stránka přispívá ke zvýšení informovanosti studentů o činnosti různých studentských katolických sdružení a zároveň usnadňuje komunikaci mezi studenty vzdálených částí země,“ vysvětluje Henry Tan, zodpovědný (curatore - capo) za internetovou stránku.

Na Internetu se nacházejí i duchovní zamyšlení na každý den, též jedna sekce kam mohou studenti zasílat své otázky a seznam možných modlitebních setkání. „ Také Internet může být místem pro prohloubení víry,“ potvrzuje Tan.

Stephen Abraham Loh, grafik jednotlivých stran, vyslovil přání, aby též i jiné katolické organizace v zemi následovali příklad katolických universitních studentů.

Adresa stránky internetu je: [http:// www.emo.org/](http://www.emo.org/)

Pro Brázdu připravil
podle Asia News n. 8
Tomáš Holý

Hugo – ‘Civis Romanus’

Nedaleko od naší koleje se nachází velice frekventovaná ulice, kterou dobře znají všichni bývalí i přítomní studenti Nepomucena. Jmenuje se Via Magna Grecia a je jednou z možných cest na univerzitu. Pár kroků od Piazza Tuscolo se po levé straně nachází úplně obyčejný, na první pohled ničím zvlášť zajímavý, italský bar Caffè Nevada. Dlouho jsme kolem tohoto místa chodili zcela bez zájmu, ale pouze do té doby než jsme zjistili, že se zde každé ráno setkáváme se stále stejným mužem. Za každého počasí seděl u stolečku před barem, četl noviny a kouřil dýmku. Stále více vzbuzoval naši pozornost a často se stával předmětem našich rozhovorů cestou do školy. Brzy dostal přezdívku Hugo, snad pro svoji podobu s hercem Hugem Haasem.

Po pár týdnech váhání jsme se konečně osmělili a začali ho zdravit. Na naše „buon giorno“ s usměvem odpovídal, a to pokaždé v jiném jazyce. Časem jsme vypožadovali, že v baru vysedává pravidelně každé ráno od 7.30 do 8.30, vynechává pouze pondělí, kdy je zavírací den a čte noviny Corriere della sera. S nejdůležitějším objevem však jedno odpoledne přišel spolužák Pepiček. Během čtvrté procházky městem čistě náhodou nahlédl do výlohy luxusního zlatnictví, kde za pultem stál náš Hugo se zapálenou dýmku. Naše debaty o tom, co je tento člověk zač, byly skončeny. Věc byla více než jasná. Každé ráno před tím než v 9.00 hodin otevře svůj krámeček s

drahými šperky, zajde si do baru na cappuccino, v křídle posedí a v novinách si přečte, co je od včerejšího rána nového.

Čas běžel dál a naše anonymní „přátelství“ s Hugem pokračovalo. Vše by asi skončilo pouze na vzájemném zdvořilostním kynutí, kdyby nás jednoho dne nepřekvapil zcela novým pozdravem. Na naše obligátní „buon giorno“ odpověděl „niech bendzie pochwalony Jezus Chrystus“. To že nás pozdravil zbožně nás nepřekvapilo, neboť podle kolárkových košil, které jsme si na zkoušky občas brali a našeho „Zelebrettgesichtu“, musel poznat, že jsme ze semináře, ale to „niech bendzie pochwalony Jezus Chrystus“ nás doslova zaskočilo. Ne že bychom měli něco proti polskému křeru v Římě, ale přece jenom se v nás ozvala naše národní hrdost a rozhodli jsme se, že se vše musí brzy vysvětlit. Po chvílce přemýšlení jsme usoudili, že není lepší způsob jak se představit než prostřednictvím našeho světoznámého produktu. Při nejbližší příležitosti jsme našemu Hugovi předali dvě plzně a vysvětlili mu jeho omyl. Potěšení bylo oboustranné a podle toho, že nás od té doby zdraví „dobrý den“, jsme poznali, že pochopil.

Celá příhoda s Hugem tím však neskončila. Jednoho rána nás totiž zastavil a předal nám obálku, na které stálo: Al gruppo di giovani della Repubblica Ceca da parte di un "Civis Romanus". V obálce byl dopis, z kterého jsme se dozvěděli, že náš Hugo se jmenuje Lorenzo, nečte noviny zbytečně a je nejen vzdělaný, ale i zbožný. Posudte sami:

Jan Uhlíř

Roma 24.X.97

L'immagine del Prášké Jesulátko vi amita
 nelle vostre future minime di evangelizzazione
 in un' Europa ormai diventata terra di minime.
 Nei momenti di abbattimento cercate conforto nella
 profetia, ma non disdegnate di fare vostre le note
 di Smétana in Mě Vlast e non dimenticate mai
 di porgere la mano a chiunque con la speranza che
 una "seconda Obomouc" non si ravveri.
 Via gli stecchi, via le divisioni anche se con tante
 sofferenze: nel piccolo è una profetia vi amterano.

Servus

Forino

Fakultní rada na Teologické fakultě Papežské Lateránské univerzity

Poprvé ve fakultní radě

Naši seminaristé mne povzbudili, abych zviditelnil na stránkách mezinárodně rozšiřovaného občasníku Brázda některé dojmy a postřehy z nově ustanovené fakultní rady. Jak jsem se tam tedy dostal?

Vždy na začátku akademického roku je setkání jednotlivých fakult, na kterém rektor univerzity a jeho sekretář s děkanem, nebo někdo z místoděkanů hovoří o některých novinkách, informují o nových nabídkách a seznamují i s připravovanými změnami. Součástí procedury je i volba nových reprezentantů studentů v různých orgánech a radách. Spolužáci z pastoračního institutu i nový prezident mne povzbudili, abych se pokusil kandidovat, a získal tak ve fakultní radě jeden hlas ze tří možných. Připravil jsem si krátký volební program, který spočíval ve dvou základních okruzích, první se týkal pastoračního institutu a druhý zlepšení fungování knihovny. I když před větším shromážděním se nedostatky v mluveném slovu stále vyskytují, byl jsem nakonec zvolen. Co to tedy znamená, být reprezentantem studentů?

Naši seminaristé vtipně připomínají, že po Dr.Skalickém je tam po delším čase zase jednou Čech. Já bych se do dalších srovnávání raději nepouštěl...čeští profesori zde zanechali dost dobrý zvuk, my studenti musíme hrát vlastní partituru.

Někdo tedy poblahopřeje, jiný přijde s nápadem a někdo si stěžuje...moc se toho změnit nedá, ale něco snad přece jenom. Nejdřív je třeba naslouchat, návrhy konzultovat s italskými reprezentanty, úspěch je když aspoň jedna věc se pohne dopředu.

A za čtyři dni byla fakultní rada. Rettore magnifico, děkan, viceděkan, stabilní profesori a tři studentici.

Přátelské přivítání, modlitba, moderuje děkan a úvodní pozdrav má rektor a už to jede....Přivítání nově jmenovaných profesorů, trošku legislativy, vědecká sympozia která se připravují v horizontu jednoho roku, vydání akt a semináře specialistů v jednotlivých oblastech,...koordinátoři specializací, peníze (v porovnání s českými poměry se o nich hovoří velice krátce), stipendia studentů, koordinace studia a pak se to začíná zpomalovat...mit dostatek studentů (Teologická fakulta měla k 5. 11. 97 celkem 552 studentů, z toho na základním studiu 287, na pěti specializacích licenciátu 198 a doktorandů

67), nabídka nových studijních možností, předcházet potřebám které se dají očekávat na rovině pastorační i vědecké v místních církvích i od jednotlivých biskupů...favorizovat osobní vztahy. Pak informace o různých institutech připojených (přivtělené, agregované...) Občas je třeba něco rozhodnout v tajné volbě a pak...další část je vyhrazena pouze pro profesory, a tak odcházíme...

Studenti intervenovali snad pouze jednou. Dojem je ovšem velmi pozitivní, intervence profesorů jsou téměř vždy provázeny určitou noblesou, přesností vyjadřování a krátkostí. Někteří dokážou i rozesmát, a vidět pak ty ostatní veselé a usmívající se, radostné i přes svůj třeba pokročilý věk a nebo nemoci je něco opravdu pěkného.

**P.Petr Žurek, kněz olomoucké arcidiecéze,
student Teolog. fak. PUL, II. roč. licenciátu**

PO STOPÁCH ETRUSKŮ

Je 15. listopadu šest hodin ráno. Mým pokojem se ozývá nepříjemný zvuk budíku. Jsem naprosto zmaten. Dnes je přece sobota, to znamená, že se nevstává. Nebo aspoň ne v tuhle noční dobu. Konečně se mi podařilo tu kovovou potvoru umlčet. Snažím se donutit svůj mozek k přemýšlení. Pomalu mi vše dochází. Dnešní sobota není jen tak obyčejná sobota. Patří výletu po stopách Etrusků. Odpouštím budíku a dávám se do provádění obvyklých ranních procedur v naději, že to časné vstávání bude stát za to.

Na cestu se vydáváme po mši svaté a po snídani, při které si většina z nás dala i přes ujišťování, že jídla s sebou máme dost, o duťák či krajíc chleba víc než obvykle. Čtyři vozy postupně projíždějí nepomucenskou bránou a vyrážejí směrem k Cerveteri. Díky pečlivě připravenému itineráři (přípravná komise se zřejmě poučila z krizového vývoje loňského výletu) probíhá naše jízda hladce, takže po čtyřiceti minutách jízdy zastavujeme

na místě prvního srazu. Chybí pouze golf pilotovaný panem rektorem, který musel nejprve pro vatikánský benzín. Vystupujeme a krátíme si čekání tím, že v hloučcích kolem aut debatujeme o systému placení dálnic v Itálii. Konečně se k nám očekávaný golf blíží, zpomaluje a rektor nám z něj dává pokyn, že můžeme pokračovat. Skáče do vozů a jedeme za ním. Připomíná mi to scény z filmů o mafii. Pod rektorovým vedením prokličkováváme skrz Cerveteri na cestu k nekropoli. Některým členům naší výpravy připadá mystická, neboť jsou uchvázeni krásou pinií, které ji loubí, někteří mají strach, aby si neodřeli spodek auta. Jsme na místě. Auta necháváme na parkovišti a jdeme nejprve prozkoumat volně přístupnou část nekropole. Jedná se o hroby vytesané v tufovém návrší. Do některých nahlížíme, zjišťujeme, že většina jich je zaplavená. Necháváme toho, usedáme do půlkruhu, abychom vyslechli přednášku kolegy Uhlíře na téma: Etruskové - jejich původ, kultura a význam. Potleskem odměňujeme jeho vzornou přípravu. Následuje prohlídka placené části nekropole. Zde převládají hroby ve formě okrouhlých nasypávaných mohyl. Po návštěvě několika z nich zjišťujeme, že stejně jako zvenčí jsou i uvnitř jedna jako druhá. Přesto však snad v naději, že v té příští nalezneme něco zvláštního, lezeme postupně téměř do všech. Možná se v nás jen prodrala na povrch naše česká mentalita velící, že když už jsme si to zaplatili resp. když nám to pan vicerektor zaplatil, je škoda to nevyužít. Svou průzkumnou činnost jsme přerušili jen za účelem othrání podivných plodů ze dvou stromů uvnitř města mrtvých. Upozornil nás na ně sám rektor tvrzením, že jde o vynikající a velmi vzácné ovoce. Načež se jako první pustil do sklizně a následně konzumace, aby svá slova dotvrdil činem. Pomalu procházíme pohřebišťem zpět a vychutnáváme přitom klid, který nás obklopuje. Po šesti týdnech uprostřed římského hluku a shonu je to i pro mě, Pražáka, vítaná relaxace.

Do Tarquinie, městečka etruského původu, kdysi jednoho z nejvýznamnějších měst Lazia, přijíždíme skoro všichni pohromadě. Opozdil se pouze vůz otce rektora, jehož jeden člen posádky se mezi mohylami zarojímal. Dáváme se do hledání místa určeného itinerářem k zaparkování. Popis v itineráři hovoří o stromech, autech a kašně. Na prvním náměstí nenalzáme kašnu. Ta je na druhém náměstí, kde ale chybí ostatní poznávací znaky. Ulice najednou končí u hradeb. Je zde místo na parkování, několik aut i stromy. Po krátké poradě prohlašujeme kohoutek s pitnou vodou za kašnu a rozhodujeme se zanechat vozy zde. Pěšky se vydáváme naproti rektorovi. Potkáváme se u Palazzo Vitelleschi (goticko-renesanční stavba z 15. století), kde je umístěno muzeum etruského umění - důvod našeho zastavení v Tarquinii. Dozvídáme se, že správné parkoviště bylo to první, ale to už vcházíme dovnitř. Za zmínku stojí horní prosklená místnost s výhledem na moře, kterou hodnotíme jako ideální místo pro refektář (na rozdíl od toho

našeho tu je krásně teplo), modely hrobů s přenesenými původními freskami, spousta keramiky s výjevů z nejrůznějších oblastí života Etrusků, přízemní část expozice, kde je vystaveno mnoho sarkofágů (požíračů masa - pro čtenáře neznalé řečtiny přeložil autor). Když jsme se dost vyzadávali, vracíme se na parkoviště u hradeb, vybalujeme zásoby, kterými nás na cestu vybavily šostry, a pouštíme se do jídla. Zjišťujeme, že nejsme sami, kdo se rozhodl poobědvat na tomto místě. Postupně se tu schází sympatičtí ragazzi a ragazze, zřejmě studenti na výletě, jednotlivců nepočítaně (no, to jsem trochu přehnal, ale několik jich tam opravdu svačilo). Ze zachycených útržků rozhovoru se dozvídáme, že sousední skupina ještě není kompletní, čeká se na Massima. Jak jeho jméno padá častěji a častěji, čím dál tím víc bychom se ho chtěli dočkat - určitě to bude capo nebo aspoň klaun celé grupy. Z hodin literatury si ale pamatujeme, že takové čekání na někoho se může pěkně protáhnout, a tak je zanecháváme jejich osudu a vyrážíme k poslední zastávce našeho výletu.

Tou je další město etruského původu - Tuscanie. Protože však Etrusků už bylo pro dnešek dost, zaměřujeme se na památku křesťanské. Podle šipek snadno dojíždíme k románsko-lombarbskému kostelu S. Pietro z 8. století stojícímu za městem směrem na Viterbo. Kostel je uzamčen. Pan rektor se nenechává vyvést z rovnováhy, projevuje svou asertivitu a brzy přivádí paní s klíčem. Část naší výpravy bohužel není schopná jeho výkon ocenit, opouští posvátné místo, jak nejrychleji to jde, a vydává se hledat toalety. Následuje prohlídka sousedního kostela S. Maria Maggiore, na kterou se ze stejných důvodů nemůže soustředit další část výpravy. Odjíždíme do centra. Naš společný program skončil. Procházíme ještě historickou částí města a postupně se vydáváme na cestu k domovu.

Pavel Semela

Počítačová apokalypsa

Když si minulého roku někteří z nás přivezli s sebou počítač, byla to spíše samozřejmá věc. Snad trochu pomůže při psaní seminárních prací či nějak podobně. A jelikož v semináři toho času ještě žádný společný počítač nebyl, jevila se určitá naděje na solidaritu, ve které si touto pomůckou vzájemně vypomůžeme.

Kdybych však tušil, že tato hranatá krabice si bude protiprávně vymáhat více času, nervů a v neposlední řadě také úspor, než např. dívka, se kterou bych teď eventuálně chodil, ta druhá varianta už mi nepřipadá tak nereálná.

Vše začalo tím, že se počítače začaly vylepšovat. Za výhodnou cenu byla přivezena první zdokonalující součástka: rup - a bylo po ní. Vyměněna vzápětí za několik týdnů a dovezena z Čech nová - rup, a bylo po ní.

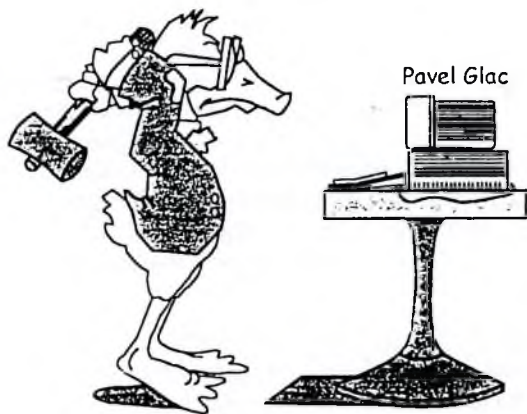
A tak postupem času se pod mojí postelí - hned vedle krabice na špinavé prádlo - vytvořila jiná: na nefunkční počítačové díly. Těžko říct, která z nich v té či oné chvíli byla plnější, ale ta druhá se plnila rozhodně systematictěji, takže se mohlo říci: Nelze vstoupit dvakrát do téhož pokoje a vidět tam stejný počítač.

Mojí útěchou byla naděje...a pan Šikula. Odborník to nejen ve věcech počítačového charakteru, ale i v mezilidských vztazích. Jeho obětavost neznala mezí. Někdy se však už mohlo zdát, že se v jeho zápase se zhoubným andělem váhy vítězství přiklání na andělovu stranu. Připadá mi trapné připomínat samozřejmost, že pan Šikula nebyl poražen ještě nikdy.

Spolubratři, kteří počítač naštěstí neměli, se nestačili divit. Ti, kteří jej sice měli, ale bez problémů, se jen škodolibě usmívali. Ale jen do určité chvíle. Anděl s ohnivým mečem nás totiž postupně navštívil všechny. Až - až na jednoho. Ale ani ten neunikne (i když mu to nikdo z postižených „nepřeje“).

Není asi příliš vhodné psát v tomto duchovním časopise o technických problémech. Rozhodl jsem se však pro tuto zmínku hned poté, co do této apokalyptické atmosféry znovu přišel anděl - a zasáhl samotného rektora: ztratily se mu totiž pracně napsané texty.

Jak vidno, počítač v našem semináři budoucnost nemá. Já jako první jsem obdržel od svých spolubratří mechanický psací stroj a s ním přání a naději, aby se neporouchal příliš brzy.

Sportovní ozvěny

Jak už to ve světě novin a časopisů bývá, poslední stránky periodik vždy patří sportovnímu dění. A tak ani naše seminární brázda nechce v tomto směru zůstat pozadu.

Zatímco minulý rok nebyl na sportovní události zvlášť bohatý, víceméně se omezovaly na sobotní fotbal, sportovní aktivity tohoto roku doznaly viditelných změn. Kromě klasických již zmíněných sobotních fotbálků, dominoval letošnímu nepomucenskému podzimu turnaj ve stolním tenise pod názvem „Coppa di Nepomuceno“.

Prvním překvapením turnaje byla neočekávaná účast. Z 22 členů naší komunity se jich do turnaje zapojilo 21. Těchto 21 hráčů bylo slavnostně rozlosováno do 4 skupin. A začalo se hrát první kolo. Po několika zápasech došlo k první dělbě bodů a profilaci jednotlivých hráčů. Okolo jednotlivých zápasů se vedly vzrušující diskuse, ba co víc, v některých sportovních kruzích se začal šepetem tipovat vítěz celého turnaje. Velmi inspirující byl nápad hráčů spodní části tabulky, kteří se přimlouvali za vytvoření nové pohárové soutěže s názvem Zero Cup, do něhož by mohl z prvního kola postoupit ten „Chi non ha mai vinto niente“, tedy ten, kdo nevyhrál žádný set. A tak z prvního kola postoupilo 10 nejlepších hráčů do kola druhého a dva další hráči s „čistým kontem“ do Zero Cupu. V druhém kole pomalu začalo přituhovat. Hra se stávala vyrovnanější a ostřejší. Krátké přímé výměny, byly nahrazeny rychlými točenými míčky a otevřenou hru nahradil boj o každý bod. O vyrovnanosti svědčí průběh bojů v A. skupině, kde do posledního zápasu nebylo zřejmé, kdo a z kolikátého místa postoupí. Vše rozhodl zápas mezi P. Kafkou a P. rektorem. I když Pavlovi stačilo k postupu uhrát pouze jediný set, což se nezdálo být tak nereálné, nedokázal svým obranným systémem hry čelit hýřivé různosti herních stylů P. rektora a zejména jeho stále se zpřesňujícím smečím na bekhendovou stranu. Rektorova výhra 3:0 znamenala zcela jasný postu do semifinále spolu s J. Uysloužilem. Ze skupiny B. zcela jednoznačně z prvního místa postoupil M. Mičánek, který neprohrál ani jeden zápas. O druhé postupové místo ve skupině bojovali J. Uhlíř a J. Heblt, který je nováčkem na nepomucenské pingpongové scéně. Toto hradecké derby se vyznačovalo především oboustranně disciplinovaným chováním v duchu fair play, které je snad vlastním všem hradeckým hráčům a které se projevovalo především v krizových momentech hry, kdy míček sotva třel hranu stolu a dříve než by ještě stačil dopadnout na zem, se protivník již stihl alespoň dvakrát omluvit, a to i bez jakékoliv skryté škodolibé radosti, která je tak častá u nás, nehradeckých hráčů. V tomto pohledném zápase, plném dlouhých výměn, se oba hráči s každým míčkem doslova přetahovali o vítězství. Konečných 3:2 ve prospěch Jendy Uhlíře bylo zaslouženým vítězstvím a tím i zajištěním postupu do semifinále.

Semifinále, ve kterém se měli utkat 4 borci, začalo dost nešťastně pro třetího nasazeného hráče P. rektora, který oznámil, že odstupuje z turnaje pro zranění kolena. Podobné zprávy již sice probleskovaly během předchozího kola, ale hlavní sponzor celého turnaje P. vicerektor G. Veselý vždy veškeré spekulace demontoval. Odstoupením P. rektora, který se však nadále angažoval v turnaji jako spolusponzor a rozhodčí finálového zápasu, umožnilo automatický postup do finále M. Mičáňkovi. Druhý finalista měl vzejít ze vzájemného zápasu mezi Jendou Uhlířem a Josefem Vysloužilem. Zápas sám o sobě nebyl ani tak dramatický jako spíš jeho bezprostřední příprava. Zvláště Josef se necítil příliš ve formě a tak se snažil alespoň připravit si objektivní podmínky hry. Hned po příchodu ze školy šel rozsvítit do pingpongového sálu, aby během oběda se rozsvítily všechny zářivky a nepoblikávaly během zápasu. Během oběda několikrát připomínal královehradeckému borci, aby přišel včas. Po obědě se ještě chtěla sejít dopingová komise, aby přezkoumala zda není u obou hráčů zvýšený obsah látek, které někteří „sportovci“ užívají takzvané „na kuráž“ jako např. $C_2 H_5 OH$. Avšak nakonec bylo od dopingové zkoušky upuštěno. A tak oba hráči mohli v přesně stanovený čas zahájit utkání. Josef do tohoto zápasu vstupoval s rozhodností a bojovností jemu vlastní. Na jeho tváři se dalo pozorovat plné soustředění a koncentrace na každý úder, což bylo doprovázeno hlubokým dýcháním. U Jendy se napětí neprojevovalo příliš viditelně, i když určitě ve skrytu duše měl vepsanou touhu po vítězství. Po několika, řekl bych seznamovacích míčcích, se zápas stal dosti jednoznačnou záležitostí Josefa Vysloužila. Na jeho tvrdou útočnou hru rychlých a prudkých smečů nedokázal Jenda Uhlíř najít účinnou zbraň a zcela ztratil koncepci hry, takže bylo už jen otázkou času, kdy zápas skončí Josefovým vítězstvím 3:0.

Nadešel den D. Uytoužené finále. Po obědě se téměř všichni shromáždili u „ping-pongu“ Po společné fotce nastoupili finalisté Zero Cupu Martin Titman a Pavel Klouček. V třisetovém zápase se mělo rozhodnout kdo obsadí první místo a kam poputuje pohár „per chi non ha mai vinto niente“. Úroveň finálového zápasu Zero cupu byla vysoká, ve srovnání s jinými zero cupovými sportovními podniky, kde se nedá ani o ping-pongu hovořit, neboť hráči zde zcela nelogicky od sebe oddělují obě podstatné části hry, ping a pong. Tedy buď se jim povede „ping“ ale nepodaří se jim míček dopravit na „pong“ nebo nemají problém dát míček na „pong“ ale zase „ping“ není tak důrazný, aby překvapil soupeře. Ovšem, jak jsem již řekl, takové problémy jsme v našem Zero cupu neřešili. Přestože oba hráči před diváky prohlašovali, že drží pátku v ruce asi tak po desáté, že hry bylo zřejmé, že určité předpochopení pro tento sport mají. Zejména Martin, který se zabývá východními náboženstvími a především hinduismem, se podlouhých studiích principu Jing-Jang velmi rychle přeorientoval na princip Ping-Pong. Ale do souboje šťastněji vstoupil Pavel Klouček, který zaslouženě vyhrál první set. U druhém setu mu však jako by došel dech a v „tajbrejku“ ho prohrál. Martin Titman takticky využil této situace a v následujícím setu ještě zesílil svůj tlak, který ho přivedl až ke vítěznému konci 3:1. Uzrušujícímu finálovému zápasu plnému dramatických okamžiků na obou

stranách nelze nic vyčíst. Škoda jen, že se toto tvrzení nedá zopakovat o rozhodčím P. Kafkovi, který několikrát oběhem zápasu ohlásil, k pobavení 15 neplatících diváků a ke zděšení samotných hráčů, opačné skóre.

Po zakončení Zero Cupu, následoval finálový zápas o „pohár Nepomucena“. Oba finalisté nastoupili k tomuto boji s taktikou, která se dala vyzorovat z předešlých bojů. Miloš Mičánek zaujal postavení defenzivního hráče a zvolil vyčkávací taktiku, která spočívala v čopovaných bekhendových úderech. Josef Uysloužil byl jeho pravým opakem, dle očekávání začal vyvíjet herní aktivitu. Úhradně forhendovými prudkými topspiny doslova bušil do obranné hry Miloše Mičánka. Obecenstvo bylo na jedné straně Josefovou hrou strženo a uváděno do varu a na druhé straně však tiše žaslo nad postřehem Miloše, který se srdnatě a během prvního setu i úspěšněji bránil rytmickým sadám tvrdých smečů. V druhém setu byla hra vyrovnaná až do stavu 15:14 pro J. Uysloužila, který prolomil soupeřovo podání a pak celý svůj servis vyhrál, což znamenalo, že po dvou odehraných setech byl stav 1:1. Další dva sety byly již exhibiční záležitostí Josefa, který kromě několika malých zaváhání, nejen že přitlačil Miloše doslova a do písmene ke zdi, ale zcela suverénně se prosmečoval až k poháru.

Toto vše, co jsem se zde na pár řádcích snažil vylíčit, pak slavnostně na „mikulášské“ vyhlásil P. vicerektor a předal vítězům ceny. Tři pohádkové poháry pro 1. až 3. místo a jeden pro poslední místo Zero cupu byly rozděleny za bouřlivého potlesku přítomných.

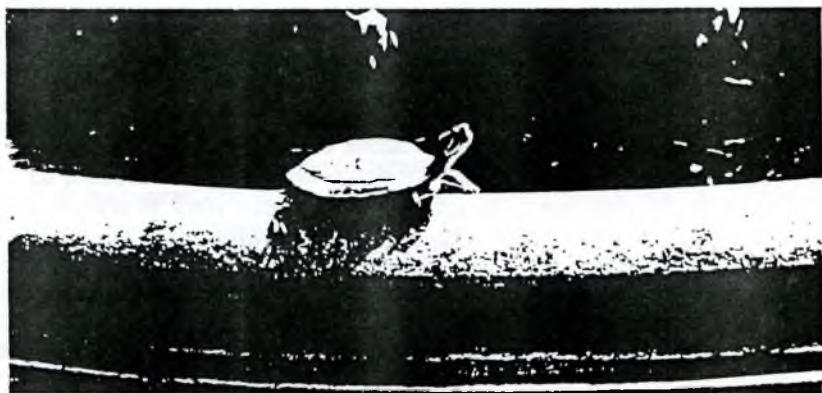
Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří jakkoliv přispěli ke zdárnému průběhu turnaje.

Sportu zdar a ping-ponzu zvlášť !

Pavel Kafka

Život ve fontáně

Pravidelní čtenáři Brázdy zvyklí na dostatečný přísun informací o životě Nepomucena si jistě povšimli, že v několika posledních vydáních Brázdy se tu a tam objevily zprávy či drobné variace na téma želva, želvy, ryby, želva a já, my a želvy, želva ano - já ne... Vzhledem však k významu události se jeví tyto zprávy zcela kusými a nedostatečnými. Proto se redakce Brázdy rozhodla, že pro ně zřídí vlastní rubriku s názvem: Život ve fontáně. Tato si dává za úkol poskytovat čtenářům aktuální informace o druhé největší komunitě žijící na území Nepomčena. Tvoří ji 35 barevných ryb (15 červených, 13 černých, 5 bílých a 2 žluté), 1 starý sumec a 2 vodní želvy.

Protože nová rubrika se pro dnešek dostatečně zaplnila svým úvodem, tak dále již jenom stručně.

Stav ke dni 14. 12. 1997: ryby nežerou (jelikož teplota vody je pod 10° C), sumce nikdo neviděl (od září) a želvy také ne (od listopadu), protože přezimují (snad někde v bahně na dně fontány).

Tomáš Holý,
 incaricato
 - krmič želv a ryb -

GRATULACE

15 let od biskupského svěcení:

- Mons. Dr. Dominik HRUŠOVSKÝ, arcibiskup, apoštolský nunciuss
v Bělorusku - 6. ledna 1998

- Mons. ThDr. Jaroslav Škarvada, biskup, generální vikář pražský -
6. ledna 1998

Kněžská a životní jubilea:

55 let kněžství

- Mons. ThLic. Jiří Reinsberg - 19.12.1997, arcidiecéze Praha

- ThDr. František Novák - 19.12.1997, diecéze Hradec Králové

50 let kněžství

- Mons. ThDr. Josef Hrbata - 21.2.1998, Obergurgel-Rakousko

- ThLic. Bohumil Kolář - 21.2.1998, arcidiecéze Praha

- ThLic. Jan Veselý 21.2.1998, diecéze Brno

25 let kněžství

- P. Jan Holas - 24.2.1998, Hradec Králové

- P. Jaroslav Opršal O.F.M. - 24.2.1998

80 let života

- Mons. ThLic. Jiří Reinsberg - 30.3.1998, arcidiecéze Praha

70 let života

- P. Štefan Škrobánek - 24.2.1998, Rakousko

- P. Josef Hurtoň - 25.3.1998, Itálie

- P. Emil Jakubík - 31.3.1998, USA

Opustili nás

- Mons. ThLic. Josef Kubovec, 22.10.1997 v Německu - R.I.P.

Gejza Veselý

Víte, že...

nynější rektor Mons. Karel Janoušek je čtvrtým českým rektorem po Mons. F. Plannerovi, Mons. K. Vránovi a Mons. K. Pilíkoví? Všichni předešní rektori byli Italové.

- nynější vicerektor otec Gejza Veselý je čtvrtým slovenským vicerektorem po Mons. J. Tomkovi, Mons. J. Medovém a Mons. F. Škodovi?

- Mons. Václav Černý byl nejmladším vicerektorem naší koleje, a že zemřel ve věku 36 let?
(+ 28.06.1935)

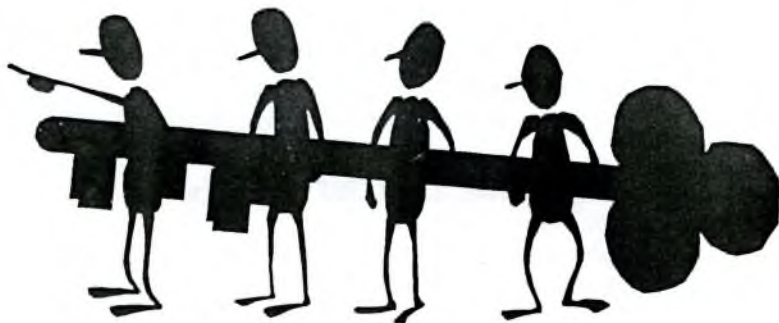
- Mons. Karel Pilík byl nejkratší dobu rektorem Nepomucena? Jeden rok a devět měsíců. Odstoupil ze zdravotních důvodů.

- Pater Tomáš Špidlík S.J. byl nejdelší dobu spirituálem Nepomucena? - Plných 38 let!

- Don Francesco Picciocchi byl v Nepomucenu jediným spirituálem italské národnosti a to v trvání jednoho roku?
(1994-1995)

- Otec Jan Mráz je prvním spirituálem, který nepřísluší k žádnému řádovému společenství? Je knězem brněnské diecéze.

Gejza Veselý

Kolejní chronograf

Non sorprendo ?!? s těmito nebo podobnými slovy k Vám přichází nové, vánoční číslo Brázdy a s ní i pravidelná část věnovaná dění v naší koleji.

Co by nás ale mělo překvapovat ? - ptá se možná čtenář. Nějaké důvody by se hned našly. Třeba ten, že přeci ne tak dávno vyšlo už jedno číslo *časopisu seminaristů Nepomucena* - co jsou tam tedy za změny, že se bohoslovci snaží o další publicistickou činnost ? Nebo to překvapení se může vztahovat na opovážlivost: že právě teď, kdy se všichni „na sever od Alp“ připravují na nejhorší zimu, že by se právě teď mělo začínat s nějakou agrární tematikou, ke které může nakonec patřit i to „orání“ Brázdy. Z tohoto a dalších důvodů bych dal přednost jinému označení pro naši spisovatelskou aktivitu - „poklidné, posezónní zaorávání“.

Minulé číslo našeho periodika se neslo v duchu začínajícího školního roku a také příprav na oslavy „památky“ (v liturgickém pojetí: závazná, barva bílá) narozenin otce rektora, památky, kterou jsme pro tentokrát *per acclamazione* z důvodu tak významného jubilea, jakým jsou bezesporu padesátiny, povýšili na solemnitás. Zprostředkovat tedy celý průběh oslav, to by jistě nebylo možné. Byl by to však určitě námět pro zvláštní vydání publikace, která by svým rozsahem daleko převyšovala Brázdu. Dokonce při použití barevné přílohy, totiž fotografií, jež se nám dochovaly, bychom směle mohli konkurovat různým jídelním receptářům nebo při troše kreativity populárním edicím z dílny Artura Mariho.

Začal měsíc listopad a s ním přišly i další události, které přispěly k obohacení života v koleji. Stejně jako v loňském roce, tak i letos se nám naskytla možnost společně navštívit katakomby sv. Kalixta nedaleko naší koleje a slavit v jejich prostorách komunitní mši svatou. Mohli jsme tak Boha chválit za všechny ty zástupy svatých (za realizované křesťany - jak tomu říká pastorálně-teologická vynalézavost), kteří zdobí dějiny cirkve od prvních staletí, a spolu s tím i poroučet Božímu milosrdenství i všechny naše věrné zemřelé, zesnulé exalumny, přátele koleje a dobrodince.

V polovině listopadu se nám podařilo uskutečnit tradiční podzimní výlet. Tentokrát kola našich vozů směřovala po stopách první velké civilizace na italské pevnině, jejímiž tvůrci byli Etruskové. Prvním objektem kulturně-vzdělávací cesty byla nekropole v Cerveteri, odkud jsme pokračovali do Tarquinie. Centrálním bodem byl pro nás tamní Palazzo Vitelleschi, v němž

jsou v současné době umístěny sbírky etruského umění. Svě poznatky jsme si měli možnost ještě doplnit prohlídkou několika dochovaných náhrobních monumentů v katedrále sv. Petra v Tuscánii. Cestou zpátky se posádka jednoho z automobilů rozhodla korunovat svůj kulturní zážitek prohlídkou přístavu v Civitavecchia a především proslulými „vláčky jedoucími do moře“, které svou povahou spojují vzdálená místa i kultury, přivedla i nás z dávno minulých epoch zpět do moderního světa.

Jak už tomu bývá zvykem, Nepomucenum i v tomto podzimním období mohlo ve svých prostorách hostit významné osobnosti, k nimž patří biskupové mons. Radkovský a mons. Škarvada, kteří nás informovali o dění u nás doma a o aktivitách v pastorální oblasti, ať už na úrovni jednotlivých diecézí, či také v podobě celonárodně připravované církevní synody. Do našeho středu zavítal i arcibiskup Hrušovský, papežský nuncius v Bělorusku. Rovněž on zajímavou besedou dokázal přiblížit nové generaci alumnů Nepomucena problematiku církve v jedné z bývalých „svazově-socialistických“ zemí. Kolej se mohla radovat i z návštěvy mons. Vrány, který se účastnil v Římě velehradské valné hromady. Svůj bývalý quasi-domov poctili svou přítomností i jiní exalumni působící dnes na různých částech zeměkoule: P. Jiří Maria Svoboda, P. Pavelka, P. Krejčí a mons. Esterka. A protože se nám všem zdůrazňuje na fakultě důležitost celkového pojetí církve jako *popolo di Dio*, chtěl bych vzpomenout i na jednu návštěvu z řad ne-kleriků: na Petra Klašku, jehož brněnská firma Signa je hotovým pramenem nejrůznorodějších vizitek, a svým gestem si tento vzpomínaný muž zanechal velmi dobrou vizitku i mezi bohoslovci.

Tempo finiiisceee tedy i ten církevní rok pomalu doběhl konce. „Silvestr“ končícího liturgického roku - prvního z řady přípravy na oslavy jubilea a posledního v cyklu desetiletí duchovní obnovy národa - byl ve znamení adventní rekollektce, kterou nám pomáhaly duchovně prožít slova reflexe o Richarda Čemuse SI.

2. prosince nás zastihla smutná zpráva: dověděli jsme se o úmrtí prof. A. Galuzziho. Tento profesor, jehož určitě mnozí mají neodmyslitelně spojeného s obrazem Lateránské univerzity, zemřel po několikátýdenním pobytu v nemocnici Gemelli, ve svém nepříliš vysokém věku. Řeholní komunita, příbuzní, akademická obec univerzity - ti všichni chtěli při zádušní mši svaté (4. prosince) v bazilice sv. Jana na Lateráně poděkovat Bohu za velký dar pro všechny v osobě nevšedního kněze, profesora, vědce, generálního představeného řádu a děkana fakulty.

V celém našem životě se střídají chvíle smutku s okamžiky svátečními a radostnými. K těm druhým patřila i všemi očekávána a mnohými pečlivě připravovaná mikulášská besídka. Nechyběli na ní tradiční hosté z vatikánských diplomatických kruhů: pan velvyslanec Halas s chotí. Scénky, soutěže, úkoly - to všechno skoro ve všech světových řečech - nahlédnutí do školy, convegno se svatým Petrem a anděly, rozpálená pec z jedné nebo skřípající chaloupka z druhé pohádky, všechno to spojené zpěvy a tancem. Jedním z bodů večerního programu bylo i vyhodnocení soutěže *Coppa di Nepomuceno* - coby zmáhání hráčů u ping-pongového stolu. O historii, metodě a perspektivách sportovních utkání kolem *tavola verde* a možná i o impozantním odměňování těch, kteří vydrželi až do konce, se dočtete na stránkách věnovaných sportovní relaci. Při všech těchto zábavných bodech programu by někdo možná i zapomněl na plánovanou návštěvu z kurie - v pozdních večerních hodinách, v doprovodu liturgického průvodu, obklopen skoro pravými anděly a jedním čertem (kterého musel ten večer suplovat biblista Angelo) k nám pomoci mikumobilu - tedy na jezdícím sedes - dorazil Mikuláš. Pro bohoslovce, kteří asi byli poslední dobou nadmíru hodní, večerní návštěva nepředstavovala velké překvapení, protože štědrý biskup z Bari pro ně zanechal nějaké dobroty u dveří pokojů už během předcházející noci, tím větší napětí však rostlo v řadách staršího obecnstva. Co všechno moudrý Světec v „Knize dobrých a ještě lepších skutků“ vyčetl? My ostatní, kteří jsme byli svědky, můžeme říct, že se nakonec i ti vzpomínání dočkali

Dočkali jsme se konec konců všichni také toho, že několik málo dnů poté bylo možno rozsvítit třetí svíci na adventním věnci, a přitom přemýšlet o cestě ke svým nejbližším domů, s nimiž většina z nás plánuje prožít svátky Kristova narození.

A protože i tato nová Brázda, zdá se, bude hotová v čase nesrovnatelně lepším než funguje segreteria nejmenované instituce, přesněji řečeno v tomto posledním týdnu vyučování před vánoce - bude tedy možná důstojně a spravedlivě zakončit těchto pár odstavců zbožným přáním pro všechny čtenáře, které bych se snažil formulovat úplně krátce: „Boží milost a pravá duchovní radost ať Vás provázejí ve dnech slavení betlémské události a také po celý rok.“ Všichni pak pevně doufáme, že i v tom novém roce se znovu někdy setkáme, třeba opět na stránkách našeho časopisu.

Toto číslo brázdy vyšlo za laskavého přispění:

P. Pavelka, 50.000 £; P. Krejčí, 50.000 £; P. Vrána, 100.000 £;
pan Aleš 100.000 £; P. Jeřábek 100.000 £.